

El fil de Latung La La

david ymbernon

Grec 2010 Festival de Barcelona

Creació / direcció / escenografia

David Ymbernon

Amb

Andriy Antonovskiy

Benjamí Tous

Carles Sales

Catalina Girona

Cristina Manrique

Dadà Ymbernon

Daida Ymbernon

David Ymbernon

Don Simón y Telefunken

Elisabet Augé

Isolda Barbarà

Jordi Casadevall

Majorettes del Colegio San Vicente de Irún

Miquel Àngel Marín

Yolanda Cañardo

Música

Don Simón y Telefunken

Ajudant de direcció

Elisabet Augé

Sopa de carabassa

Alexandra Acosta

Regidoria

Ariadna Castedo

So

Marc Romagosa

Llum

Jep Vergés

Vídeo

Atzucac Films

Auxiliar

Clàudia Troy

Producció

Grec 2010 Festival de Barcelona

Companyia David Ymbernon

Col·labora

PANORAMA

Taller d'Escenogeafia Castells i Planes

Del 8 a l'11 de juliol

21 h

Sala Ovidi Montllor

Textos

Carles Hac Mor

Josep Miquel Garcia

Fotografies

Llorenç Melgosa

David Ymbernon

DE COM ES DESCABDELLA EL FIL

CARLES HAC MOR

El fil de Latung La La va eixamplant ràpidament l'escenari tot abocant-lo a l'escena primigènia, la que no té límits i que, per això mateix, permet d'observar com el cap del fil ha brollat de tres cops de cap simultanis, els de les tres Las de Latung La La.

En efecte, cap al començament, el fil es lliura a una dansa del ventre. D'aquesta, però, l'espectador tot just en clissarà una metàfora, la qual serpenteja per un rerafons albirat com de molt lluny, per bé que els seus detalls insòlits són copsats diríeu que amb una lupa.

Tot amb tot, ben aviat el ventre en dansa farà tornar tothom a la realitat, la qual tanmateix haurà estat convertida oníricament, per la primera La, en un seguit de realitzacions que, bo i desemascarant la postrema representació de l'histrionisme shakeaspearià, deixarà veure, escoltar i imaginar els batecs, tremolosos d'emoció, de la poesia més ictòpica.

Mentrestant, la segona La ha anat estirant el fil, fins a l'extrem que la tercera La ha fet posar nervioses totes les perspectives inspirades per unes agulles d'estendre la roba que emanen de la visualització de les eines, radicalment ymbernonianes, del primogènit Tung. I aleshores, aquest desenvolupa el La La La en forma de ritme marcial d'unes majorettes.

I al cap d'una estona, un exfutbolista serà engrescat per un estriptease poligenèric que, a poc a poc, es transformarà en una remor de fulles seques, preludi de la desfilada d'una banda de música dirigida per les tres La, ben abans que un peixerot sigui cosit per una mainadera que pesa figues.

Així, deslliurats de la pesantor del sostre, que s'ha enlairat per l'embat de les notes silvestres d'un acordió, els infants hi poden fer la seva, que és una manifestació més de peterpanisme, un paradigma del conreu de situacions hipnagògiques en un mar en calma, en un silenci tan serè que sembla un llençol a punt de ser plegat.

Ara bé, de cop i volta, quan tota la roba planxada ja ha estat desada a l'armari, dels seus prestatges enormes i virtuals, hi és expel·lida la màgia de l'art de fer que tot d'elements lírico-òptics vagin de dreta a esquerra, quan, de fet, ho fan d'esquerra a dreta, és a dir, travessen de gairell el camp tàctil d'un món inexistent, tot i que ben visible, el de la intimitat de l'altre cap del fil.

Mirada onírica envers els objectes quotidians, escenes i situacions.

Poeta escenogràfic i visual, Ymbernon ens explica, a través dels seus objectes, la seva imaginació desbordada, amb capacitat d'il·lustrar alguna cosa més que els somnis. El color taronja que ens el fa reconèixer a l'instant és la seva carta de presentació (l'obsessió pel taronja i per l'equilibri cromàtic a l'espai tenen a veure amb el seu ull de pintor).

Ell defuig la vinculació al concret i s'escapa, com un poeta que fabula, sense tocar de peus a terra, fuig del cànon i de la norma, i malda per representar una interioritat desbordant, a desgrat de semblar que ens parla d'irrealitats, quan a la fi ens ve a descriure instants d'alta tensió poètica, trobades insòlites que remeten a la seva narrativa escenogràfica.

Ymbernon no ve, però, de la dramaturgia, per més visual que sembli, ni de l'absurd, sinó de la poetització objectual, de la visualització de les imatges poètiques, que prenen de l'entorn els arguments per construir mons propis, en la mesura que aquests referencien el món.

Josep Miquel García

GREC2010
Festival de Barcelona